

MUHAMMED ÜMMETİNİN FAZİLETLERİ

ŞEYH EBU KATÂDE EL-FİLİSTİNİ

Muhammed Ümmetinin Faziletleri

Müellif:

Şeyh Ömer bin Mahmud Ebu Ömer
(Ebu Katâde el-Filistini)

Tercüme:

ilimvecihad.com

Dizgi & Mizanpaj:

ilimvecihad.com

Kapak:

ilimvecihad.com

Web & İrtibat:

ilimvecihad.com

Şaban, 1443 / Mart, 2022

İçindekiler

Giriş /	7
Mukaddime /	9
Birinci Hadis /	15
İkinci Hadis /	18
Üçüncü Hadis /	22
Dördüncü Hadis /	26
Beşinci Hadis /	29
Altıncı Hadis /	32
Yedinci Hadis /	36
Sekizinci Hadis /	39
Dokuzuncu Hadis /	42
Onuncu Hadis /	45
On Birinci Hadis /	47

www.ilimvecihad.com

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ithaf

*Allah'ın emri gelinceye dek, kor ateşi elinde
tutmaya devam edenlere...*

*Ümmetimizi çevreleyen tüm engelleyici
sebeplere rağmen müslümanları fetih ve yücelik
ile müjdeleyen her âlim ve müslümana...*

GİRİŞ

Şeyhimiz “Ebu Katâde el-Filistini - Ömer bin Mahmud Ebu Ömer” bu risalesinde; yüce İslam ümmetinin faziletine dair hadisleri toplamış,¹ içerdiği manaları şerh etmiş, dipnot düşmüş ve özellikle de bu dinin galip geleceği hususunda kesin inancı ve ümidi yaymaya gayret göstermiştir...

Şeyhimiz kitabına giriş yapmadan önce şu nasihatte bulunur:

Tüm ilim talebelerine, insanları Allah’a davet edenlere ve hidayet yolunu tutan kimselere nasihatim; her hafta Allah’ın kitabından, ilim ehlinin tefsirlerinden ve bu hususta gelen sahih hadislerden faydalanarak bu ümmetin Allah katındaki değeri ile ilgili konularını okumasıdır.

Bu okumanın büyük faydaları vardır. Bu faydalardan bazıları şunlardır:

1- Yeis ve ümitsizliği defetmek.

2- Ümmette bulunan hayra dikkat çekmek ve kendilerine farz kılınan namaz, oruç, zekat ve hac gibi ibadetleri küçümsemek.

3- Ümmetin tümünü veya çoğunu tekfir eden haricilerin yolunu defetmek... Bunların ana kaynağı da, melankolik düşünceleri ve hastalıklı bakışlarıdır.

4- Kişiyi bitkin düşüren “korku tarafının” istilasını defetmek... Zira iman, korku ve ümit beraberliği ile var olur, sadece korku ile veya sadece ümit ile değil.

5- Kalbin ne kadar güçlü olduğunu, üzerinde bulunduğu din ve salih amel ile nasıl arttığını beyan etmek... Bir ümmetin faziletini bilmek, o ümmetin yaptığı amelleri bilmek ile gerçekleşir. Böylelikle salih amele doğru kalpte bir yönelme gerçekleşir.

6- Kâfirlerin durumunun değersiz ve üzerinde buldukları din ve dünya işlerinin boş bir şey olduğunu bilmek... Buda, onlardan beri olmanın manalarından biridir.

1. Bu hususta ilk olarak Şeyh Muhammed Yusuf el-Kandehlevî'nin “Hayatu's Sahabe” kitabının birinci cildine dönülebilir, “Nebi ﷺ'in ve Ümmetinin Fazileti” babına bakılabilir.

MUKADDİME

*Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla başlar
ve O'ndan yardım isteriz.*

*Hamd, Allah'a mahsustur. Salat ve selam, Rasûlullah'ın âlinin,
ashabının ve onları dost edinenlerin üzerine olsun.*

Bir makamın şerefli olması, maksadının da şerefli olmasını ifade eder. Yüce maksatlar ancak değerli kimselerin elinde gerçekleşir. Bu ümmette büyük bir ümmettir. Bundan ötürü bizden önceki ümmetlerde olmayan bazı yükümlülükler bizim ümmetimizde mevcuttur. Bu, işi zorlaştırma manasında değildir, bilakis fazilet ve keramet manasındadır. İşte bu sebepten ötürü bu ümmet, dünyaya hükmetmek ve kâfirlerle karşı savaşmak ile şer'an yükümlü tutulmuştur. Sahih hadiste geldiği gibi: *“La İlahe İllallah deyinceye kadar insanlara karşı savaşmak ile emrolundum.”*²

Kur'an-ı Kerim bu ümmetin faziletini şu ayet ile ispat etmiştir: *“Siz insanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz.”*³ Seçilmiş olma makamını da şu sözüne bağlamıştır: *“İyiliği emreder, kötülükten alıkoyar ve Allah'a iman edersiniz.”* İlk olarak, iyiliği emretme ve kötülükten alıkoyma zikredilmiştir. Çünkü bu ümmeti diğer ümmetlerden ayıran asıl özellik budur. Bu, ilk olarak el ile yapılır ki en fazileti olanı da budur ve bu da Allah yolunda cihad etmenin ta kendisidir. Sonra dil ile yapılır, bu da makamların ortasıdır. Son olarak kalp ile yapılır ve bu Allah katında kabul gören en düşük seviyedir.

2. Müslim.

3. Âl-i İmrân sûresi, 110. ayet mealı.

Bu ümmet, yüce bir ümmettir. Muhammed ﷺ'in bisetinden, kıyamet günü evvelinde Mü'min'lerin ruhlarının güzel bir esinti ile kabze-dileceği güne kadar faziletten yoksun kalmayacaktır.

Zikrettiğimiz ayette ve ilim talebeleri ile insanlar arasında yaygınlaşmış olan seçtiğim bu on bir sahih hadiste geçen fazilet, vakada hiçbir yansıması olmayan zihni bir bilgi değildir, bilakis şâr'î'nin bize haber verdiği kaderi faziletin takriridir. Çünkü bazı kimseler, bu üstünlüğün sadece şer'î bir hüküm olduğunu, vakadan ve kâinattan mücerret olduğunu zannediyorlar. Bu büyük bir hatadır. Bundan ötürü bu ümmet hakkında konuşurken tahkir edercesine küçük düşürerek konuştuklarını, bu ümmetin faziletini ve üzerinde olduğu hak, hayır ve üstünlüğü unuttuklarını görürsün. Günümüzde yaşayan bazı kimselerin; diğer ümmetler ve üzerlerinde buldukları cehalet, zulüm, fesat ve şirk hususunda bilgilerinin az olmasından dolayı, bu ümmeti diğer ümmetler ile kıyasladıklarında ümmetimizi küçük düşürdüklerini, sövdüklerini, hakir gördüklerini ve tam tersine sözleri ile diğer ümmetleri daha üstün kıldıklarını görürsün. Bu çok büyük bir cehalettir.

Yapılan hatalardan biri, davetçiler ve müfekkirelerin diliyle ümitsizliğin çokça yayılmasıdır. Bunu, ümmetteki kötülüğü çok büyük göstererek, faziletlerini unutarak ve eski izzetine ve dünya hükümranlılığına dönebilmesi için süneni isteklerin dışında başka istekleri talep ederek gerçekleştiriyorlar. Mesela, ümmetin tümünün namazını cemaat ile kılmalarını, kaderi ve şer'î hak hususunda tafsilatlı bilgilere sahip olmalarını vacip kılmak gibi. Bu kimseler dini meselelerden birini alıp çok büyütüyor ve durumun değişimi için şart koşuyorlar. Dolayısıyla ümmete karşı tahkir eder tarzda dillerini uzatıyor, ümitsizlik ve rahmetten umut kesmeyi ümmet arasında yayıyorlar.

Bir de bu sözlerini, salihler, şehidler, âlimler, iyiliği emredenler ve kötülükten alıkoyanların nişanesi olan faziletlerin son zamanlarda çoğalmış olmasıyla beraber söylüyorlar. Denildiği gibi, aynı asırda yaşamak, bazı şeylerden mahrum olmayı gerektirir.⁴

Bu kimseler “deveran” sünnetine, yani insanların hezimet ve galebe arasında dönüp durmaları sünnetine asla bakmıyorlar. Bu sünnet, insanlar arasında belirli kanunları olan devamlı bir sünnettir. Şer’i nas ışığında ve tarih ve kaderi sünnetleri okumada dikkatli olma ışığında öğrenilir.

Bu sünneti bilmediklerinden ötürü bu ümmet bir gün savaşta yenildiği zaman, insanlara bir şeyler öğretmek, ıslah olmaya teşvik etmek ve tekrardan öğretim ile ıslaha dönmek yerine hemen sövme, yerme ve hakir görme üslubu ile dillerini uzatmaya başlıyorlar.

Tıpkı bir insan gibi bazen ümmetler zayıf düşer ve bazen hastalanır. Ancak sonrasında tekrardan kendine gelir ve dinçleşir. Ta ki bu şekilde hatalarını ve yanlış duruşlarını düzeltmek suretiyle hallerini ıslah etsinler. Allah’u Teâlâ’nın da buyurduğu gibi, *“Şüphesiz ki bir toplum kendinde olanı değiştirmedikçe Allah, onların durumunu değiştirmez.”*⁵ *“Kendinde olanı değiştirmedikçe”* lafzına; manaları, istekleri ve duruşlarını değiştirme de girer. Ümmette olan zayıflık, hata ve acizlik; davet, faziletleri hatırlatma, himmetleri dinçleştirme ve örnekler sunma yolu ile giderilir.

Ümmete faziletini ve makamını hatırlatarak ümmet içerisinde iyimserliği yaymak ve daha çok nemalansın, artsın ve fayda versin diye üzerinde bulunduğu hayırları zikretmek vaciptir.

4. Türkçe deyişle, bir şeyin değeri kaybedildikten sonra anlaşılır.

5. Ra’d süresi, 11. ayet meali.

Bu ümmet, geçmiş ve muasır olan ümmetler arasında en hayırlı ümmettir ve böyle kalmaya devam edecektir. Bu ümmetin durumu üzerinde düşünmeye dalan kimse; ahlak, din ve duruş sergileme bakımından en faziletli, cömert ve adil olan ümmetin bu ümmet olduğunu görecektir. Bu, adaletli, insafli ve bunlar üzerinde düşünen kimse için açıkça belirecektir.

Ümmet içerisinde gerçekleşen hatanın adalet ile ve haddi aşmadan beyan edilmesi vaciptir. Ta ki ıslah çalışması yerini ifsada, depresyona ve ümitsizliğe bırakmasın. Bununla beraber ümmet içerisinde olan hayrın ve Allah'ın bahşetmiş olduğu kerametlerin de zikredilmesi gerekir.

Bu hadisler, bu ümmete Allah katındaki ve dünya ve ahirette olan ümmetler karşısındaki faziletini hatırlatma çabasıdır.

Şeyh Ebu Katâde el-Filistini

عَنْ رَسُولِ اللَّهِ

{ BİRİNCİ HADİS }

Ebu Hureyre (*radiyallahu anh*) dedi ki: Allah Rasûlü ﷺ'i şöyle derken işittim: *“Bizler dünyada sonuncular, ahirette öncüleriz. Aslında kitap, bizden öncekilere bizden önce verildi. Sonra onlar kendilerine verilen gün hususunda ihtilaf ettiler ve Allah bizi o güne (Cuma günü) ulaştırdı/hidayet etti. Bu hususta insanlar bize tabidir. Dolayısıyla yarın Yahudilerin (Cumartesi), diğer gün de (Pazar) Hristiyanlarındır.”*⁶

Hadisin Şerhi

Bu hadiste, Muhammed ümmetinin tükenmeyeceği ve dünya son buluna kadar bâki kalacağı beyan edilmiştir. Rasûlullah ﷺ'in; *“Bizler sonuncularız”* sözünden kasıt, dünyaya gelen ümmetlerin sonuncularıyız, manasıdır. Bizden önce gelip tükenen ümmetlerde olduğu gibi, bizden sonra bir ümmet gelmeyecektir.

Bu, Allah'ın bu ümmete verdiği bir fazilettir. Son, ilkin tamamlayıcısıdır. Aynı zamanda en faziletli ve en tam olanıdır. Bir şeyin kemâli, ancak sonu ile bilinir.

Efendimizin; *“Öncüleriz”* sözünün manası, fazilette öncü olmamızdır. Bu ümmet, sonuncular olduğu için zaten ümmetlerin en hayırlısıdır ve aynı zamanda amele bağlı olan makam ve fazilet bakımından

6. Muttefekun aleyh (Buhari ve Müslim).

da öncü olanlardır. Burada hem değerlerinin üstünlüğü hem de amel-
lerinin üstünlüğü aynı anda zikredilmiştir. Bu da, onlara verilmiş en
büyük armağandır.

Sonuncu olup öncü olmalarının manalarından biri de, cennete gire-
cek ilk ümmet olmalarıdır. Bu da, kendilerine verilen faziletin tamam-
lanmasıdır.

Efendimizin; *“Aslında kitap, bizden öncekilere bizden önce verildi”*
sözünden, bunun cüzi bir fazilet olduğu ve bunun ile külli öncülüğe
ulaşamayacakları anlaşılır. Bazen sonda olan şey, özel bir manadan
ötürü başa geçirilir, ancak hala sonda kalmaya devam eder.

Kendisi üzere yaratıldıkları fitratın, fazilette tamamlanmasının yön-
lerinden biri de şudur, bu ümmete (haftalık) bayram günü seçme hak-
kı verildiğinde, en hayırlı gün olan Cuma gününe hidayet olunmuş-
lardır. Bu, onların fitratlarının ve arzularının faziletinden gelir. Aynı
zamanda Rasûlleri sallallahu aleyhi ve sellem’in faziletinden de gelir.
Zira kendisi süt, içki ve su arasında seçim için bırakıldığı zaman sütü
seçmişti. Yani, fitrata en uygun olanı seçmişti. Şayet içkiyi seçecek ol-
saydı, ümmeti azardı. Bunlar bize gösterir ki, bu ümmet hem fitratı ile
hem de kendilerine sirayet eden manalardan Nebi’lerinin fazileti ile
hidayet olunmuş bir ümmettir.

Yahudiler, (bu hususta) Hristiyanlardan daha az sapmışlardır. Çün-
kü Yahudiler cumartesi gününü seçmişlerdir. Bu, Cuma gününe daha
yakındır. Hristiyanlar ise Pazar günü seçmişlerdir. Bu ise, Cuma günü-
ne daha uzaktır.

Şunu bil ki, gaybi hususlarda bize haber verilen Nebevî faziletler, ka-
deran ve şer’an asla yok olmaz ve nesh edilmez. Muhammed sallallahu
aleyhi ve sellem ümmeti için zikredilen faziletler boşa gitmez. Şayet bu
ümmet sapacak olsa, diğer ümmetler daha çok sapar. Başka ümmetler
bir hususta hidayete erecek olsa da, bu ümmetin hidayeti daha büyük

olur. Bu, bizim zamanımızda da açıkça görülmektedir. Bu ümmette bulunan her kötülüğün çok daha fazlası diğer ümmetlerde vardır.

Cuma günü, hâlâ Muhammed ümmetinde bayram olarak kalmaktadır. Bu, onlara verilen hidayettir ve aynı zamanda hidayete tabi olmaktır.

Burada çok önemli bir konu daha vardır. O da, ümmetlerin fazilet yönünün beyan edilmesidir. Günümüzde insanlar arasında iktisadi durumun iyi olması ve bir milletin insanlar üzerinde söz sahibi olması, bu hususta en faziletli ümmet olması manasından kullanılıyor. Bu hususta o ümmetin ahlakı, imanı ve salih amelleri hiç söz konusu bile edilmiyor. Ancak bu, yanlış bir bakıştır. Bir ümmetin fazileti, Allah'a olan imanı, salih amelleri ve güçlü ahlakı ile ölçülür. Muhammed ümmeti de her zaman ümmetlerin en faziletlisi ve en hayırlısıdır. Çünkü Allah katında böyle kabul edilmiştir ve üzerinde bulunduğu fazilette açıktır. Bu ümmete sövmek veya bu ümmeti hakir görmek asla doğru değildir. Ancak hata yaptığı veya taksirat gösterdiği takdirde ümmete karşı emri bi'l maruf ne nehy'i ani'l münker yapılıır.

Günümüzde bu anlattığımız manaya delalet eden en açık şey, iktisadi durumunun zayıf olması ve kâfirlerin kendisine galebe çalmış olmasına rağmen, insanların akın akın İslam ümmetine girmesidir.

{ İKİNCİ HADİS }

Abdullah bin Mes'ud (*radıyallahu anh*) der ki: Nebi ﷺ ile beraber bir çadırda oturuyorduk. Dedi ki: “*Cennet ehlinin dörtte biri olmaya razı olur musunuz?*” Dedik ki: Evet. Dedi ki; “*Cennet ehlinin üçte biri olmaya razı olur musunuz?*” Dedik ki: Evet. Dedi ki: “*Cennet ehlinin yarısı olmaya razı olur musunuz?*” Dedik ki: Evet. Dedi ki: “*Muhammed’in nefsini elinde tutana yemin olsun ki, ben sizlerin cennet ehlinin yarısı olacağınızı umuyorum. Çünkü cennete ancak müslüman olan nefisler girecektir. Sizler de şirk ehli içerisinde sadece siyah bir cildi üzerindeki beyaz bir tüy veya kırmızı bir öküzün cildi üzerindeki siyah bir tüy kadarsınız.*”⁷

Hadisin Şerhi

Bu hadis, ahirette bu ümmetin faziletini açıklamaktadır. Ahiret gününde takdiri ilahi, Allah'ın kullarına karşı gazabı ve rahmetine göre ve aynı zamanda amellerin makamlarına göre olacaktır. Allah'u Teâlâ'nın da buyurduğu gibi: “*Size ancak yaptıklarımızın karşılığı verilecektir.*”

Cennet içerisinde yapılan bu taksimat geçmiş ümmetlerin Nebilerine iman eden kimselere göre yapılmıştır. Nebi ﷺ bu manaya şu sözle ile dikkat çekmiştir: “*Cennete ancak müslüman nefis girecektir.*” Yani; geçmiş ümmetlere nispeten bu ümmetten iman edenler, onların yarısı kadardır.

Doğruya yakın olan mana budur. Bu manaya Nebi ﷺ'in şu sözü de şahitlik eder: “*Sizler de şirk ehli içerisinde sadece siyah bir öküzün cildi üzerindeki beyaz bir tüy..*” Bu da, sayı nispetine işaret eder. Burada zikredilen başka bir mana daha vardır. O da şudur, cennet içerisinde

7. Buhari ve Müslim rivayet etmiştir. Lafız Buhari'ye aittir.

yapılan bu taksimat, iman gücüne ve ümmetlerin menzilesine göre yapılacak. Bu mana doğrultusunda Muhammed ﷺ'in ümmeti sayıca az olmalarına rağmen menzileleri cennet ehlinin yarısını kapsayacak. Dolayısıyla sayı olarak değil de, fazilet ve ecir bakımından üstün olacaklar. Hadis iki manaya da ihtimallidir.

Yani, bu ümmette ibadet eden bir kimse diğer ümmetlerde ibadet eden kimseden, bu ümmetin alimleri onların alimlerinden, bu ümmetin mücahidleri onların mücahidlerinden daha üstündür. Bu sebepten ötürü bu ümmetin ecirleri daha fazla olur ve cennet ehlinin yarısını kaplarlar. Bu manaya, hadisin şu bölümü de delalet etmektedir: *“Sizler de şirk ehli içerisinde sadece siyah bir öküzün cildi üzerindeki beyaz bir tüy..”* sayıları az olmasına rağmen en faziletli ve en çok olanlar onlar olacaklar!

Aynı zamanda bu hadis, ümmetin genelini tekfir edenlere karşı bir reddiyedir. Şayet sen ümmetin genelini tekfir edeceksen, cennetin yarısında oturma hakkına sahip olan ümmet hangi ümmet olacak?

Bu ümmet, her muvahhid ve müslümanın içinde bulunduğu Muhammed ümmetidir. Ancak müşrik ve kâfir olan kimseler bu ümmetin dışına çıkar ki, bunların sayıları da azdır. Bir hadiste efendimiz şöyle buyurmuştur: *“Ümmetim içerisinde bir topluluk müşriklere katılmadıkça ve ümmetinden birkaç kabile putlara tapmadıkça kıyamet kopmayacaktır.”* Şu sözler üzerinde tefekkür et, *“bir topluluk”* ve *“birkaç kabile”* bu sözler, zikredilen kimseler ümmet içinde az olacağını gösterir.

Allah'ü Teâlâ, İsrâ sûresinde şöyle buyurur; *“Sayı bakımından sizi fazlalaştırdık.”*⁸ Bu da bize gösterir ki, müslüman ümmet unvanı, şaz kalan ve buna muhalefet eden kimseler dışında tüm müslüman fertlere kullanılır.

8. İsrâ sûresi, 6. ayet meali.

Dolayısıyla ümmetin çoğuna riddet⁹, şirk veya küfür hükmü veren kimse hakka isabet etmemiş, batıl söz söylemiştir ve bu ümmetin hayırlı oluşunu, faziletini ümmetten uzaklaştırmaya çalışmıştır.

Bu ve diğer hadislerde bu ümmetin faziletinin itibar edilmiş olmasına açık delalet vardır. Burada Malik bin Nebi (*rahimehullah*) gibi yazarların tekrar ettiği, “bu ümmet, sömürgeciliğe açık bir ümmettir” sözü ile alakalı önemli bir mesele vardır. Bu söz, ümmete yakışmayan özelliği kendisinde barındıran bir sözdür. Bu ümmet, müşriklerin dinine her cihetten mukavemet göstermiştir.

Bunu gösteren en büyük delil; kendisi aleyhinde yürütülen batıl propaganda ve cahilce arıtma yöntemlerine rağmen bu ümmetin hâlâ Muhammed ümmetine nispet edilmesi, Rabbini birlemesi ve Muhammed ﷺ'e tabi olmasıdır. Bir de başarılarında olan hâkimler, müşriklerin dini ile kirlenmişken ve ümmeti var güçleri ile “Muhammed Ümmeti” isminden uzaklaştırmaya çalışmışken... Tüm bunlara rağmen atakları tamamıyla başarısızlıkla sonuçlanmıştır.

Muhammed ümmetinin, komünist Sovyetler Birliği karşısında nasıl kıyama kalktığını ve şirk dinine karşı nasıl mücadele ettiklerini düşün. Düşmanlarının tüm çabaları bir bir boşa düşüyordu.

Şayet bu propaganda, saptırma yöntemleri ve yetiştirme çabaları başka bir ümmette uygulanacak olsaydı, o ümmet çoktan tükenirdi. İşte bak Mısır'a, şirk ehline ve benzerlerine karşı ne kadar da mücadele etti ve diğer müslüman beldeleri de aynı mücadeleyi gösterdi.

O halde sömürgeciliğe açık ümmet sözü nerede kaldı?

Şayet şöyle sorulacak olsa, o zaman neden sömürüldü? Derim ki, bu ümmetin iktisadi olarak zayıf kalması ve süneni sebeplerden ötürü zafiyete düşmesi, sömürgeciliğe açık olduğu manasına gelmez.

9. Dinden çıkmak, irtidat etmek.

Bu, Allah'ın sünnetlerinin vuku buluğu ve zamanların değişmesidir. Galip gelmenin belirli yolları vardır. Bu da, mücadele etmek ve bunu sürdürmektir. Bu ümmet, hiçbir zaman sömürgeciliği kabul etmedi ve bundan ötürü teslim olup sakince beklemedi. Bilakis mücadele etti ve cihad etti.

{ ÜÇÜNCÜ HADİS }

Sevbân (*radiyallahu anh*)’dan rivayet edildiğine göre Rasûlullah ﷺ şöyle buyurmuştur: *“Allah, yeryüzünü benim için katladı/dürdü. Ben de böylece yeryüzünün doğu ve batısı dâhil her tarafını gördüm. Ümmetimin mülkü, benim için katlanan yerlere kadar ulaşacaktır. Bana kırmızı ve beyaz iki hazine verildi. Rabbinden ümmetimi umumi kıtlıkla helak etmemesini ve kendilerinden olmayıp onların köklerini kurutacak dış düşmanları onlara musallat etmemesini istedim. Rabbin ise şöyle buyurdu: Ey Muhammed! Ben bir şeye hükmettiğim zaman bu hüküm asla değiştirilmez. Ben sana ümmetin hakkında şunları veriyorum: Onları genel bir kıtlıkla helak etmeyecek ve kendilerinden olmayan, köklerini kurutacak bir düşman gücünü onların başına musallat kılmayacağım. Hatta ümmetine karşı dünyanın dört bir tarafından bir araya gelseler bile. Fakat sonunda onlar (ümmetin) birbirini kıracak ve birbirini esir edecektir.”*¹⁰

Hadisin Şerhi

Muhammed Mustafa ﷺ’in ulaştığı her fazilette illaki ümmetinin de bir nasibi vardır. O’nun ﷺ mülkü, ümmetinin mülküdür. Faziletlere ancak amel ile ulaşılır. Faziletler büyüdükçe, yükümlülükler de artar. Bu, kâinatta değişmeyen kaidedir. Nebiler, kendi ümmetlerinden daha fazla yükümlülük altındadırlar. Hayırlı konuma seçim gerçekleştikten sonra asıl fazilet, ilim ve amel ile gerçekleşir. İbnu Hibban’ın şu sözünün tevil yönünden biri de budur: “Nübüvvet, ilim ve ameldir.” Bu sözünden kastı, seçilmiş olmalarının nefyedilmesi değildir. Seçilmiş olmaları, öncesinde bunu gerektiren ve bunla bağlı olan bir manadan ötürü olmuştur, manasındadır.

10. Müslim rivayet etmiştir.

Nebimize verilen bu büyük mülkü, ümmeti ve kendisinden sonra gelenler miras olarak alacaktır. Ümmetinde gerçekleşen fetihlerin çoğu, efendimizden sonra gerçekleşmiştir. Kendisinden sonra ümmeti doğu ve batı bölgelerini fethetmişlerdir.

“*Yeryüzü benim için dürüldü*” yani, oralara bakması için dürüldü, Allah tarafından müjdelendi, kendisini bekleyen vaatlerden haber verildi ve yeryüzünün batısı ile doğusunu gördü. Kendisinden sonra da gördüğü yerlere kadar ümmetinin fetihleri uzadı. Yani verilen vaat ve müjde yerine geldi.

Böyle de oldu, ümmeti doğuda ve batıda istikrar buldu ve oraya hükmetti. Maddi hüküm, “*Bu günleri insanlar arasında döndürürüz.*” Sünnetullah gereğince bazen gitti ve kayboldu. Ancak Efendimiz ﷺ’in dininin doğuda ve batıda istikrarı asla yok olmayacaktır. Sonrasında Rasûlullah ﷺ şöyle buyurdu: “*Ben, Rabbinden şunları istedim; ...*”

Bu ümmet, düşmanlarına karşı korunaklı bir ümmettir, hiçbir düşman onları tamamıyla istila edemez. Vakiada gerçekleşen durumlarda, Allah’u Teâlâ’nın şu sözünde dediği gibidir; “*Size (geçici bir) eza dışında hiçbir zarar veremeyeceklerdir.*”¹¹ Bu, modern çağda ortaya çıkmış olan etkenlerdir, her kavimde ve ümmette bu etkenler bulunur. Bu ümmet birçok imtihan ile karşı karşıya geldi, yeryüzü dolusunca Avrupalı, Tatar, Haçlı ve Amerikalı ordular bu ümmete karşı savaştı. Lakin hepsi karşılarında, büyük bir ümmet dışında hiçbir şey göremediler. Bu olay, hadisin şu bölümündeki sözün vuku bulmasıdır: “*Hatta ümmetine karşı dünyanın dört bir tarafından bir araya gelseler bile.*” İmtihanlar bu ümmetin cihadını artırır. Cihadları da sabırlarını fazlaştırır. Lakin sonuçta, kötü eserler bırakmadan tüm imtihanlar tek tek kalkacaktır bu ümmetten.

11. Âl-i İmran sûresi, 111. ayet mealî.

Bu değersiz olan Yahudiler güçlü ordular ile anlaşmaya varmasa ve insanlar onları desteklemeseydi bir gün dahi yeryüzünde kalamazlardı. Yoksa bu ümmet, Yahudilerden çok da büyük orduları püskürtmüştür. Bakın, hala şu ana kadar ufacık topraklarında Yahudiler, kendi hayallerini ve akidelerini tatbik edebilmiş değiller. Bu ümmet, dinini, tarihini ve adamlarını unutacak bir ümmet değildir!

Ümmetin mülkünden kasıt, bu mülkün de dinin saltanatına boyun eğmesidir. Elhamdulillah, hâlâ günümüzde ezanlar yankılanmakta, mescidler dolup taşmakta, Kur'an halkaları hafızlar mezun etmekte ve ümmetin gençleri ilim kurslarına akın etmekte. Bize isabet eden imtihanlar, senin aklını kitlemesin! Bunlar, yolumuzda yazılı olan kaderden başka bir şey değildir. Bizden önce bazı ümmetlerin helak olduğu gibi bu ümmet; deprem, fırtına veya başka bir afet ile helak olmayacaktır.

Bu da, ümmetimizin baki olacağına ve yok olmayacağına en büyük delildir, elhamdulillah.

Ancak bu ümmete musallat olan asıl şey, yerilmiş olan ayrılıktır ve ümmet fertlerinin birbirlerinin başına getirdiği belalardır. Birbirlerini öldürüyor ve birbirlerini köle alıyorlar. Bunun sebebi de, aralarında olan bid'at ehlinin tevilleridir. Savaş ile musallat edilmesinin birçok tevilî vardır. Yapılan bu teviller de batıldır. Çünkü ümmetimizden olan fertlerin kılıçlar ile karşılaşmaları, sebebi de neticesi de yerilmiş büyük bir beladır. Ümmetin düşmanları ile imtihan edilmesinin sonucu/neticesi asla yerilen bir sonuç olmaz. Çünkü bu, Allah'ın övdüğü cihadın ve savunmanın ta kendisidir.

Her tefrika, insanları savaşa veya ona denk olan sövme ve lanet etme gibi yerilmiş olan şeylere götürür. Bir mü'min, kardeşinin bu ameliğini yanlış görür ve *"Allah'im bunların yaptıklarından ötürü senden özür diliyorum"* der. Yoksa kâfirlerden beri olduğu gibi kardeşlerinden beri olmaz.

Hatta bundan daha çirkin olanı da, fertlerin birbirlerini tekfir etmeleridir. Zaten bu amel, “*birbirlerini esir alırlar*” sözünün asıl illetidir/sebebidir. Bu da, genelde batıl yolla yapılan tekfir sebebi ile olur.

Bu hadis açıkça gösterir ki, bu ümmetin fertlerinin birbirlerine lanetler okuması ve birbirlerinden beraat etmeleri caiz değildir. Bilakis birbirlerine karşı yumuşak davranmalı ve rahmetli olmalıdırlar. Ümmetin taifelerini tekfir etmek, büyük şer kapısıdır.

{ DÖRDÜNCÜ HADİS }

İbnü Abbas (*radiyallahu anhuma*)’dan rivayet edildiğine göre Rasûlullah ﷺ şöyle buyurmuştur: “(Geçmiş) ümmetler bana gösterildi. Peygamber gördüm, yanında üç-beş kişilik küçük bir grup vardı. Peygamber gördüm, yanında bir iki kişi bulunuyordu. Ve peygamber gördüm, yanında kimsecikler yoktu. Bu arada önüme büyük bir kalabalık çıktı. Kendi ümmetim sandım. Bana ‘Bunlar Mûsâ’nın ümmetidir, sen ufka bak!’ dediler. Baktım; (çok) büyük bir karaltı. ‘İşte bunlar senin ümmetindir. İçlerinden hesapsız-azabsız cennete girecek yetmiş bin kişi vardır’ dediler.”¹²

Hadisin Şerhi

Bu hadis, insanlık tarihinde en çok mü'minè sahip olan ümmetin Muhammed ümmeti olduğunu, Nebiler arasında kendisine insanların en çok tabi olduğu kişinin bizim Nebimiz olduğunu ve O'na tabi olanların da mü'min'ler olduğunu açıkça beyan etmiştir. Sayılarının çok olmasına rağmen, kendilerinde hâsıl olan iman çeşidinde de birçok faziletleri vardır. Bundan ötürü “içlerinden hesapsız-azabsız cennete girecek yetmiş bin kişi vardır” denilmiştir.

Bu hususta zikredilen ve cennete hesapsız bir şekilde girecek olan kimseler sadece geçmiş zamanda olan kimseler değildir. Bu hususta Nebi ﷺ’den; o kimseler arasında sonradan gelenlerin de olduğunu beyan eden hadis gelmiştir.¹³ Sehl bin Sad (*radiyallahu anh*)’dan rivayetle Rasûlullah ﷺ’in şöyle dediğini zikrederler: “Benim ahabımın çocuklarının, onların da çocuklarının çocuklarından erkek ve kadın zürri-

12. Şeyhân (Buhari ve Müslim) rivayet etmiştir.

13. İbnu Ebi Âsım “es-Sünne” (Hadis no: 318) kitabında, İmam Taberâni (Hadis no: 6005) ve İbnu Ebi Hâtım Tefsirinde (Hadis no: 18891).

yetler gelecek ve hesapsız cennete girecekler. Sonra şu ayeti okudu; Ve onlardan olup da henüz onlara erişmemiş olanlara da... O, El-Azîz ve El-Hakîm'dir."

Bu hadisin senedinde Velid bin Müslim vardır, şeyhinden işittiğini tasrih etmiştir, senedin geri kalanını da "A'n'ane" ile rivayet etmiştir. Aynı zamanda Tesviye Tedlisi¹⁴ yapan biridir.¹⁵

Bu hadisin, başka rivayetlerinde şu söz geçmiştir,¹⁶ *"Her bin kişi ile beraber yetmiş bin kişi de cennete girecektir."* Hâfız der ki, bunun da isnadı iyidir.

Bu hadisin Tirmizi, Taberâni ve İbnu Hibban'ın rivayet ettikleri bazı lafızlarda şu söz de gelmiştir: *"Bunlardan sonra Rabbinin avucuyla üç avuç dolusu daha cennete girecekler vardır."* İbnu Hacer buna, isnadı iyidir demiştir. Yine bu hadisin bazı lafızlarında, her bir kişi ile beraber yetmiş bin kişinin gireceği de zikredilmiştir. Ancak bu manada olan senetler zayıftır.

Bu özel kimselerin özellikleri hususunda şunlar zikredilmiştir, *"Rukye yapmaz, rukye yapılmasını talep etmez, kuşlar üzerinden uğursuzluğa inanmaz ve Rabblerine tevekkül ederler."*

Şeyh İbnu Teymiyye "Rukye yapmazlar" sözünü reddetmiş ve içerisinde olan bir manadan ötürü bu hadis bu şekilde ezberlenmemiştir, demiş. Zira Nebi ﷺ başkasına rukye yapmış ve Cibril (aleyhisselam) tarafından kendisine de rukye yapılmıştır. *"Rukye yapmazlar"* lafzı bu hadisin sahih olan bazı rivayetlerinde zikredilmemiştir.

"Rukye yapılmasını talep etmezler" yani, başkalarının kendilerine rukye yapması talebinde bulunmazlar.

14. Hadis usûlü ilminde bir terim.

15. Suyûti ve Heysemi, bu hadisin isnadı iyidir, demişler.

16. Bu sözde ihtilaf vardır.

Hesaba çekilmemek gibi tam ve büyük olan bu faziletin bulunması, bundan altta olan faziletlerin başkasında bulunabileceğine delalet eder. Fazilet azaldıkça sayı çoğalır. O gün kolay bir hesap ile hesaba çekilecekler ve hesabında münakaşa olanlar olacak. İmam Buhari'nin "Sahih" kitabında açtığı bablar da buna delalet eder. Konu başlıklarını şöyle getirir, "Kıyamet Gününde Alınacak Kisas" babı , "Kıyamet Günü Kim Ciddi Hesaba Çekilirse Azap Görür" babı , "Hesapsız Yetmiş Bin Kişi Cennete Girecek" babı.

İşte üç mertebe budur. Birincisi, Rasûlullah ﷺ'in şu sözüdür: "*Hesaba çekildiğinde ciddi sorgulamaya tabi tutulan kimse helak olur.*" İkinci mertebe Allah'u Teâlâ'nın şu sözüdür: "*Hesap defteri sağ eline verilen kimsenin hesabı kolayca görülür.*" Rasûlullah ﷺ bu hususta şöyle der: "*O arzdir (yaptıklarımı ona arz etmek, hatırlatmak, bildirmektir).*" Üçüncü mertebe ve en üstün olan mertebede olanlar, şu an işlediğimiz hadisin ehlidir.

Hadisin sahih rivayetlerinde sayı hususunda şüphe mevcuttur. Bu sayının yedi yüz bin kişi olduğu da zikredilir.

İmam Ahmed'in "Müsned"inde rivayet edip sahih kabul ettiği, İbnu Huzeyme ve İbnu Hibban'ın da "Sahih"lerinde Rufaa el-Cüheni'den rivayetle zikrettikleri hadiste, Rasûlullah ﷺ şöyle buyurmuştur: "*Rabbim bana, ümmetimden yetmiş bin kişiyi hesap ve azap görmeden cennet'e koyacağımı vaad etti. Sizler ve eşleriniz ve zürriyetinizden salih olanlar cennetteki yerlerinizi alıncaya kadar onların cennete giremeyeceğini umuyorum.*"

İbnu Hacer şöyle der; "Bu hadis bize gösterir ki, yetmiş bin kişinin hesapsız cennete girmeleri, onların diğer Mü'min'lerden daha faziletli oldukları anlamına gelmez. Bilakis genel olarak hesaba çekilenler arasında onlardan daha faziletli olanlar olacaktır."

{ BEŞİNCİ HADİS }

Muğira bin Şu'be (*radiyallahu anh*)'dan rivayet edildiğine göre Nebi ﷺ şöyle buyurmuştur: *“Ümmetimden bir topluluk, insanlara galip gelmeye devam edecektir. Onlar, bu galip gelme halinde bulunurlarken Allah'ın emri onlara gelecektir.”*¹⁷

Müslim'in başka rivayetinde (1037) şöyle gelir:

“Ümmetimden Allah'ın emrini yerine getiren bir topluluk sürekli bulunacaktır. Onları yardımsız bırakan veya onlara muhalefet edenler, onlara asla zarar veremeyecektir. Öyle ki Allah'ın emri gelinceye kadar bu topluluk insanlara karşı böyle muzaffer halde kalacaklardır.”

Hadisin Şerhi

Bu hadis, bu ümmete has olan çok büyük bir fazileti beyan etmektedir. Musa ve İsa aleyhimesselem'in tabilerinden olan hak ehli tükendi/bitti ve geriye sadece kâfir olanları kaldı. Bisetten önce hak üzere olanlar da (hanifler) Allah'ın dinine girdi ve Rasûlullah ﷺ'e tabi oldular. Lakin hak, Muhammed ümmetinde (*Allah'ın emri gelinceye dek*) olduğu gibi kalmaya devam edecektir. Allah'ın emri de, Mü'min'lerin ruhlarını alacak olan güzel bir esintinin gelmesi ve geride ancak onursuz oğlu onursuzların (kâfirlerin) kalmasıdır. Bu hadis, usûl kitaplarında ümmetin sapıklık üzerine toplanmayacağına ve icma'nın hüccet olduğuna delil olarak getirilir. Buna delalet eden mana da zaten hadiste açıktır.

Hadiste kullanılan *“galip gelme”* lafzı iki manada kullanılır:

17. Buhari 7311, Müslim 156.

Galip gelmenin birinci manası: İlimin galip gelmesi ve hak delillerinin süslü batıl sözlere üstün olmasıdır. Bu asla bitmez ve tükenmez. Bu mananın ashabı, alimler ve araştırma ehli olanlardır. Bu, onlara has olan fazilettir. İlimleri ile batılı açığa çıkarırlar ve sözleri de genelde açık, net ve güçlü olur. Hadiste, hakkın galip geleceği beyan edilmiştir. Aynı zamanda bu hadiste kimseye gizli kalmayan açık manalar da vardır. Ümmetin fitratı, bu manalar ile aynı yolda kesişir ve bunu idrak eder, tıpkı o manaları gayrından ayırt ettiği gibi. Ümmet, âlimlerine tabidir. Hak ehli âlimlerin galip gelmesi, ümmetin nefsinde hakkın galip gelmesi manasındadır.

“*Galip gelme*” lafzı ile “*bilme*” lafzı arasında fark vardır. Hadis, hakkı bilmeyi sadece bir taifeye hasretmez, amma hakkın galip gelişinin bu taife eli ile olacağını beyan eder. İlimde üstün olmaları, galip gelmeleri manasındadır. Onların zahir olmalarına verilecek en iyi mana, galebe çalmaları ve net bilgi üzere olmalarıdır. Ümmet de bu galip geliş tabidir. Bu hadis, ümmetin önünde bulunan öncülerin (alimler) faziletini ve aynı zamanda ümmetin faziletini beyan eder.

Hadisin ikinci lafzında ise, onlara karşı insanların tutumu beyan edilmiştir. “*Yardımsız bırakanlar*” ve “*muhalefet edenler*”. Yardımsız bırakmak, yaptıkları davette onlara yardımcı olmamak ve bunun üzerine sebat etmemektir. Muhalefet etmek, içerden bid’at ehlinin dışarından da şirk ehlinin muhalefetidir. Bu iki sınıf da bu taifeye karşı muhalif olurlar.

Galip gelmenin ikinci manası: Kaderi üstünlüktür. Bu da, insanlara galebe çalmak ve saltanat sahibi olmaktır. Bunu mücahidler gerçekleştirir. Bu galibiyet, bazen “zaferin devran etmesi” sünneti gereği gecikebilir. Allah Teâlâ’nın buyurduğu gibi; “*öldürürler ve öldürülürler*”¹⁸ onların galip gelememeleri ile gerçekleşen Allah’ın kaderi, onların

18. Tevbe sûresi, 111. ayet meali.

mutlak olarak üstün olmayacakları manasına gelmez. Üstünlük duruma göre değişir, çünkü görecelidir. Bak, hicret yolculuğunda Rasûlullah ﷺ'in Kureyş'ten kurtulmasını Allah (*azze ve celle*) zafer/yardım diye isimlendirmiştir: **“Siz ona (Rasûle) yardım etmezseniz, muhakkak Allah ona yardım etmiştir (zafer vermiştir). Hani kâfirler iki kişiden biri olarak onu (Mekke'den) çıkarmışlardı ve ikisi mağaradayken...”** Allah, efendimizin kurtuluşunu yardım/zafer diye isimlendirmiştir. Demek ki, zaferin manası görecelidir. Bu, kudrete ve duruma göre değişir. Allah'a hamd olsun ki, bu mana itibari ile mücahidler her daim muzafferdirler. Acı verecek yerden düşmanlarını vururlar ve her hallerinde düşmanları kendilerinden korkar. Bir müslümanın güç sahibi oluşundan korktukları gibi, kâfirlerin şu kâinatta başka bir şeyden korktukları bilinmez.

“Bir taife” sözündeki kasıt, ümmetin geri kalan taifeleri içerisinde hayrın bitmiş olması/kalmaması manasında değildir.

{ ALTINCI HADİS }

Ebu Hureyre (*radiyallahu anh*)’dan rivayet edildiğine göre Rasûlullah ﷺ şöyle buyurmuştur: “*Benim ümmetim Kıyamet gününde abdest izlerinden dolayı yüzleri nurlu, elleri ve ayakları bembeyaz olanlar*” diye çağrılacaklardır.”¹⁹

Hadisin Şerhi

Ümmetlerin üstünlüğü ve fazileti meselesinde cahiliye ölçülerinden etkilenmiş olanlardan bazıları, bir ümmetin üstünlüğünü ancak dünyevî üstünlükle veya maddi yönüyle başkalarından üstün olmakta görür. O kimse yanında ümmetlerin esaslarının ve salih amellerinin hiçbir önemi yoktur veya kendi gördüğü ölçülere göre daha değerlidir. Bu, müslümanın nefsinde ıslah edilmesi gereken bir anlayıştır. Muhammed ﷺ’in bisetinden önce gelen Rasûllere tabi olan müslüman ümmetlerin hepsi mustazaf kimselerdi. Düşmanlarına olan üstünlükleri ancak semadan inen takdiri helak ile gerçekleşti. Lakin bunlara rağmen o kimseler kendi ümmetlerinin en hayırlıları, en üstünleri ve en faziletliydiler. Çünkü üstünlük ve faziletin ölçüsü iman ölçüsünün ta kendisidir, velev ki maddi üstünlükten yoksun olsa da.

Bu demek değildir ki, maddi üstünlüğün hiçbir etkisi yoktur. Hayır, onun da bahsinin geçtiği yer vardır. Lakin bu ancak iman ile iman arasında meselede vardır, iman ile küfür arasında maddi üstünlüğün etkisi yoktur. Bundan ötürü Nebi ﷺ şöyle buyurur: “*Güçlü mü'min, Allah katında zayıf mü'minden daha hayırlı ve daha sevimidir. Bununla beraber her ikisinde de hayr vardır.*”

19. Buhari ve Müslim rivayet etmiştir.

Bu, bir mü'min ile başka bir mü'min arasındaki üstünlüktür. Buna rağmen Rasûlullah ﷺ; *“İkisinde de hayır vardır”* demiştir. Saff sûresinde Allah (azze ve celle) şöyle buyurur; *“Ey iman edenler! Sizi can yakıcı azaptan kurtaracak ticareti size göstereyim mi? Allah’a ve Rasûl’üne iman edersiniz, mallarınız ve canlarınızla Allah yolunda cihad edersiniz. Şayet bilerseniz bu sizin için en hayırlı olanıdır. (Buna karşılık Allah da) günahlarınızı bağışlar, sizi altından ırmaklar akan cennetlere ve Adn cennetlerinde çok güzel/hoş meskenlere yerleştirir. Bu, büyük kurtuluştur/kazançtır. Ve sevdiğiniz bir şey daha Allah’tan yardım ve yakın bir fetih... Mü'min'leri müjdele.”*

Vaat edilen şeyler arasındaki düzeni iyi düşün. Salih kullarının ve kurtuluşa erecek olanların elde edecekleri en yüce şeyler üzerinde iyi düşün: *“Günahlarınızı bağışlar, altından ırmaklar akan cennetlere sokar ve Adn cennetlerinde çok güzel meskenlere yerleştirir.”* Bunun sonunda da der ki: *“Bu, büyük kurtuluştur.”* Bundan sonra verilen fazilette şudur, *“Ve sevdiğiniz bir şey daha Allah’tan yardım ve yakın bir fetih...”* Asıl ile fazilet arasında fark vardır. Bu son verilen şey büyük bir fazilettir, ancak önce geçen şeylere tabidir, kendi başına bir asıl değildir.

Bu asıl gerçekleştirildiği takdirde faziletin geride kalması zarar vermez. Tıpkı uhdud (kazılı hendek) ashabında ve Allah’a iman eden sihirbazlarda olduğu gibi.²⁰

Bu bölümümüzde zikrettiğimiz hadis, birçok yönden bu ümmetin faziletini, üstünlüğünü ve özel oluşunu beyan eder. Bu ümmet Allah katında da böyledir ve abdestin üstünlüğü kendilerinde olacaktır.

Bu değerli şey (abdest), kıyamet günü insanlar arasında bir ayırım vesilesi olacaktır. Asıl hak ölçü, kıyamet gününde olandır.

20. İman ile hidayet olundular fakat zafer gelmedi.

Bu amelin (abdest) eserleri vardır, *“yüzü nurlu, elleri ve ayakları bembeyaz.”* Yani, tıpkı atlar içerisinde yüzü ve elleri beyaz olanlar nasıl daha üstünse, ümmetler içerisinde de en hayırlı, en üstün ve en değerli ümmet bu ümmettir.

Muhammed ümmetinin üzerinde bulunduğu abdest, namaz, zekat, hac ve Allah'ı zikretme amellerini hakir gören kimse akıllı ve hidayeti bozuk, batıl üzere olan biridir. Bu kimseye üzerinde olduğu zafiyet, taksirat ve hata beyan edildiği takdirde, Allah'ın tazim ettiği şeyi küçük görmemesi gerekir. Bilakis bu sayılanlar nübüvvetin ve insanlığın asıl maksadıdır. Tüm bu kâinat, Allah'ı zikretme ve bunun üzerine sebat etme üzere var edilmiştir. Hatta cihadın ve insanlara galip gelmenin sebebi de budur. Allah'u Teâlâ'nın da buyurduğu gibi; *“Onlar kendilerine yeryüzünde iktidar verildiğinde namazı dosdoğru kılar, zekatı verir, iyiliği emreder, kötülükten alıkoyarlar.”*²¹ Bu galibiyet, ibadete giden bir vesiledir, yoksa ibadet galibiyetin vesilesi değildir.

Rasûl göndermenin maksadının mülkiyet/saltanat sahibi olmak olduğunu zanneden veya *“Rasûl gönderme emrinin rükünleri ancak mülkiyet ile tamamlanır”* sözünü söyleyen kimsenin hatası da buradan anlaşılır. Bu hatadır. Mülk, Rasûl gönderme maksadının sadece bir vesilesidir. O da, alemlerin Rabbine ibadet etmektir. O'na ibadet zikri ile olur, bunun en üstünü de namazdır.

Bu hadis, namaza vesile olan abdest ibadetinin de üstünlüğünü beyan eder. Vesilede durum böyleyse, Allah katında asıl olanın (namaz) değeri ve üstünlüğü nasıldır?

Abdest, namaz ve bu manada olan zekat, oruç ve hac gibi ibadetlerin baki kalışı, bu ümmetin en hayırlı ümmet olarak kalmasını gerektirir. Allah yeryüzünde olanlara varis oluncaya (herkes ölüp, her şey kalıncaya) dek böyle olmaya da devam edecektir.

21. Hac sûresi, 41. ayet mealı.

Ümmete isabet eden zafiyetten veya “*kâfirlerin (zaferden) bir payı olacak olsa*” sözünün gerçekleşmesinden ötürü bu amelleri hakir gören kimseler, dinin aslını doğru manada anlamamış ve batıl üzere kalmış kimselerdir.

{ YEDİNCİ HADİS }

Seleme bin Nufeyl el-Kindi der ki: Ben Allah Rasûlü ﷺ'in yanında otururken bir adam geldi ve "Ey Allah'ın Rasûlü, insanlar atlarını bağladı, silahlarını bıraktı ve, artık cihad yoktur, savaş sona ermiştir, dediler." Rasûlullah yüzünü soran kişiye çevirdi ve şöyle buyurdu: *"Yalan söylediler, asıl şimdi savaş vakti gelmiştir. Ümmetimden bir grup, hak yolunda savaşmaya devam edecek, Allah da, onlar ile bazı kavimlerin kalplerini saptıracak ve bunlardan onların rızkını sağlayacaktır, bu hal kıyamet gününe, Allah'ın va'dinin gelme anına kadar devam edecektir. Atın, kıyamete kadar alnında hayır bağlıdır. Rabbim bana, aranızda kalıcı değil, gidici olduğumu, ruhumu kabzedeceğini, sizin de beni, (birbirinizin boynunu vuran gruplar olarak) takib edeceğinizi bildirdi. Sakın birbirinizin boynunu vurmayın. Mü'min'lerin (fitne sırasında emniyette olacakları) asıl yerleri Şam'dır."*²²

Hadisin Şerhi

Bu ümmetin faziletine vurgu yapan bölüm efendimizin şu sözündedir; *"Ümmetimden bir grup, hak yolunda savaşmaya devam edecek."*

Bu gruba verilen fazilet iki yönden verilmiştir. Birincisi, ilim ve amel yönünden hakkı yerine getirmeleri. İkincisi, hak yolunda savaşmaları.

Faziletin kemali bu iki şeydedir. Zira hakkı yerine getirmek nefis için büyük bir durumdur. Bunun manası; hakkı öğrenmek, tanımak, hakka bağlı kalmak ve aynı zamanda zihinde, nefiste, amelde ve ahlakta kaybolmasına asla izin vermemektir.

22. Ahmed, Nesâi ve İbnu Hibban (sahihinde) bu hadisi rivayet etmişlerdir. Hadisin senedi iyidir.

Bu sözde geçen hak tarifine göre, bu ümmette hak bir tanedir. Yani, Nebi ﷺ zamanında olan hak ile geçmiş, gelecek veya şimdiki zamanda olan hak arasında hiçbir fark yoktur. Bu, şeriat hükümlerini; şeriat, iç-tihat, maksatlar veya başka iddialar adı altında öldüren kafası karışık bid'atçılara verilen reddiyelerde açıkça görülmektedir.

Hakkın en büyüğü Allah'ı birlemek ve Allah tarafından emredilen şeriatı birlemektir. İslam ehlinin gerçekleştirdiği büyük savaşlar da ancak tevhid ve şeriatın tatbiki gayesi için olmuştur.

Öğrenilmesi kendisine davet edilmesi ve etrafında toplanılması vacip olan hak, Allah'ın kulları üzerindeki hakkıdır. Bu da "La İlahe İllallah" a davet etmek ve hükümlerini tatbik etmektir.

Her zaman hakkın tertibi budur. Hak mertebeleri hususunda bundan başka bir düzenin olduğunu iddia eden kimseler; sözlerine Allah'ın kitabından, Nebi ﷺ'in sünnetinden ve siretinden delil getiremeyen cahillerdir.

Bu açık bir davettir. Hiç kimse bu grubun mertebesine ulaşma çabasını yok etmesin, bundan geride kalmasın.

Her vakitte ümmetin cihadının ve savaşının kendisi için gerçekleştiği hak, bu manada olan haktır. Bunun dışında kalan, bid'at ehline reddiye verme gibi meseleler de cihaddır, dindir ve önemlidir. Ancak ümmetimizin tarihinde bu mana üzere savaş gerçekleşmemiştir. Gerçekleşmiş olsa da sayısı çok azdır.

Bundan ötürü bu hadiste şu lafız geçmiştir: *"Allah da, onlar ile bazı kavimlerin kalplerini saptıracak ve bunlardan onların rızkını (ganimet) sağlayacaktır. Bu hal kıyamet gününe, Allah'ın va'dinin gelme anına kadar devam edecektir."*

Bid'at ehline karşı ilim ile cihad etmekte bu mana yoktur. Bu, malları ganimet ve fey olarak bize helal kılınmış olan kâfirlere karşı savaş manasında olan cihad ile gerçekleşir. Bu bid'at ehline karşı yapılan cihadın değerini düşürmek için değildir, bilakis o çok büyük/değerli bir ameldir. Lakin bizim meselemiz daha faziletli olan ile daha düşük fazilette olanın hangisi olduğu meselesidir. Bu ikisi arasındaki fark, Allah'u Teâlâ'nın dinindeki mertebelerine görelerdir.

Yine bu hadiste, müslüman birinin kardeşi ile savaşmasına yönelikte bir korkutma/sakındırma vardır, *“Sizin de beni, (birbirinizin boynunu vuran gruplar olarak) takib edeceğinizi bildirdi.”* Bir kavim dini ikame etmek ve İslam'ı savunmak ile meşgul iken, bir kavim de müslümanlara karşı savaşmak, kanlarını mübah görmek ve birliklerini dağıtmak ile meşgul oluyor.

Bu hadis, Nebi ﷺ'den sonra insanların üzerinde bulunacakları hali açıklayan geniş çaplı bir hadistir. Aynı zamanda Nebi ﷺ'in nübüvvet delillerinden biridir.

{SEKİZİNCİ HADİS}

E nes bin Malik (*radiyallahu anh*)’dan rivayet edildiğine göre Rasûlullah ﷺ şöyle buyurur: “*Ümmetimin misali, yağmur gibidir. Başının mı sonunun mu hayırlı olduğu bilinmez.*”²³

Hadisin Şerhi

Bu hadiste geride kalan Mü'min'lerin ruhlarının güzel bir esinti ile alınacağı ve sadece kâfirlerin kalacağı o güne (kıyamet gününe) kadar bu ümmette faziletin baki kalacağı beyan edilmiştir.

Nebi ﷺ’in “*bilinmez*” sözünden kastı, öncü olanların sonradan gelenlere olan üstünlüğü hususunda tereddüt içinde olması değildir. Sadece sonradan gelen kimseler için saklanmış büyük faziletlerin olduğunu beyan etmiştir. Bir bölümde faziletin bulunması, tam manasıyla öncü olmayı gerektirmez. Bu hadis, son dönemde gerçekleşen krizler/sıkıntılar ile karşı karşıya kalacak olan kimseler için bu ümmete hususen saklanmış özel faziletlerin ve hayırların olduğunu beyan eder. Her

23. Ahmed, Tirmizi ve başkaları bu hadisi rivayet etmiştir. Senedi hasendir. Zira senedinde Hammed bin Yahya el-Ebeh vardır ve kendisi bazen hata eden saduk ravilerdendir.

Ahmed ve İbnu Hibban’ın rivayet ettikleri ve ravileri sika olan Ammar bin Yasir hadisi bu hadisin destekleyicilerinden biridir.

Taberâni ve Bezzar’ın rivayet ettikleri İmran bin Husayn hadisi bu hadisin destekleyicilerinden biridir. Bezzar der ki: Bu senetten daha güzel başka bir senet ile rivayet edildiğini bilmeyiz. İmran’dan gelen tek varyantı budur.

El-Kadâi’nin “eş-Şihab” kitabında, Ebu Nuaym’in “el-Hilye” kitabında ve Taberâni’nin “el-Kebir” kitabında rivayet ettikleri İbnu Ömer hadisi bu hadisin destekleyicilerinden biridir. Senedi zayıftır.

Râmehurmuzi’nin “Emselü’l Hadis” kitabında iyi senet ile rivayet ettiği Osman bin Affan hadisi bu hadisin destekleyicilerinden biridir.

Taberâni’nin “el-Kebir” kitabında rivayet ettiği Abdullah bin Amr bin Âs hadisi bu hadisin destekleyicilerinden biridir. Heysemi der ki: Bu senedin içerisinde Abdurrahman bin Ziyad bin Ena’m el-İfriki vardır ve bu zayıftır.

Genel olarak hadis meşhur bir hadistir ve bu hadisin aslı vardır.

bölümde durum böyledir. Bunun üzerinde düşünen kimse, bu sözün doğruluğunu kendi zamanında ve kendisinden önce geçmiş olan sıkıntı zamanlarında görecektir. Ehlinin kendisine ulaşacağı zamana kadar saklı olarak kalacak daha başka hayırlar da vardır.

İlimde de durum böyledir. Zira Kur'an ve Sünnette sonradan gelen âlimlerin bulduğu nice değerli/derin manalar vardır. Kur'an ve Sünnette derin ilme sahip olan kimse, baktığı takdirde yeni manalar bulacaktır. Bu asrın meselelerini tedavi edenlerde âlimler ve bu dalın uzmanlarıdır. Bu da sonradan gelen yağmur gibidir. İlkinde olmayan faydalar bunda vardır.

Kendilerinden önce gelmiş olanlarda gerçekleşmeyen bazı özel imtihanlarda kâfirlerin ve mücrimlerin belalarını Allah (*azze ve celle*) sonradan gelen müslüman taifeler eli ile def eder ve bu imtihanları karşılığında özel bir fazilete erişmiş olurlar.

Yine bu hadisin ifade ettiği manalardan biri, sahabe (*radiyallahu anhum*) dışında önce yaşamış olan kimseleri mutlak olarak sonradan gelen kimselere üstün kılmamanın gerekli olduğudur. Zira tâbiinden olan şeyhinden ders almış nice talebe şeyhinden (tabiinden) daha hayırlı olabiliyor. Her asır ile kendisinden sonra gelen asır arasındaki durum da bu gerçekleşebilir.

Maksat şudur, hayırlar bu ümmet için saklanmıştır. İlim ve amel hususunda kendileri için saklanmış hayırlar ve armağanlar vardır. Allah'ın dini için çalışan kimse bu hayırları yakalayacak ve elde edecektir. Bu, Allah'ın bir faziletidir, dilediğine verir.

Hadiste bir incelik daha vardır. O da, ümmetin yağmura benzetilmesidir. Yağmurun faydası, yararlı olmasıdır. Kendi zatında temizdir, başkasına da fayda veren ve temizleyendir. Bu ümmetin sonradan gelen fertleri eliyle birçok kişi müslüman olmuştur. Yine sonradan gelen fertler hadis ilmi, fıkıh ilmi ve diğer ilimleri birçok ümmetlere ulaş-

tırmıştır. Bu ümmette sonradan gelen bir ferdin eliyle İslam'a giren kimseler bazen önce geçenlerin eliyle İslam'a girenlerden daha çok olabiliyor. Yine önceden yaşamış olanların başına gelmemiş birçok bela, sonradan gelen fertlerin (üzerine gelmiş ve) eliyle defedilmiştir.

Bu hadis, bu ümmetin faziletini açıklar. Bu ümmetin üstünlüklerinden biri de, insanlara faydalı oluşudur. Bu ümmet, bereketli bir yağmur gibidir nereye düşerse fayda verir ve yeşertir. Rabbu'l alemine hamd olsun.

{ DOKUZUNCU HADİS }

Abdullah bin Amr bin Âs (*radiyallahu anhuma*) der ki: Nebi ﷺ Allah (*azze ve celle*)'nin şu ayetini okudu: “(İbrahim dedi ki) “Rabbim! Gerçekten o (putlar), insanlardan birçoğunu saptırdılar. Bana uyan, hiç şüphesiz bendendir..” İsa (*aleyhisselam*) da şöyle demişti: “Onlara azap edecek olursan hiç şüphesiz onlar, Senin kullarıdır. Şayet onları bağışlarsan şüphesiz ki Sen, el-Azîz ve el-Hakîm’sin.” Nebi ellerini kaldırdı ve şöyle dua etti: “Allah’ım ümmetim, ümmetim (onlara rahmet et)!” Sonra ağladı. Allah (*azze ve celle*) şöyle buyurdu: “Ey Cibril! –Rabbin herşeyi bilmektedir- Muhammed’e git ve onu ağlatan şeyin ne olduğunu sor.” Cibril (*aleyhisselam*) geldi ve soruyu sordu. Rasûlullah ﷺ da söylediği sözü haber etti (*Allah daha iyi biliyordu*). Allah (*azze ve celle*) şöyle buyurdu: “Ey Cibril! Muhammed’e git ve şunları söyle: “Biz ümmetin hususunda seni razı edeceğiz ve asla kederlendirmeyeceğiz.”²⁴

Hadisin Şerhi

Bu hadiste Rasûlullah ﷺ’in ümmetine olan şefkati ile beraber bu yüce ümmetin fazileti de zikredilmiştir. Zira Allah, şefaati hak etmeyen kimse hususunda şefaati kabul etmeyecektir. Allah’u Teâlâ şöyle buyurmuştur: “O’nun razı olduklarından başkasına şefaati etmezler.” Şefaati hak eden, kendisine bulunan bir faziletten veya kendisi sebebiyle şefaati edileceği bir manadan ötürü hak eder. Onlar da ancak Allah (*subhanehu ve teâlâ*)’nın izni ile şefaati edilirler. Allah’u Teâlâ şöyle buyurur: “O’nun izni olmadan kim O’nun yanında şefaati edebilir?”

Nebi ﷺ’in şefaati insanların tümüne yönelik olacaktır ki övülmüş/üstün olan derece budur. Bu, hesap vaktinin başlamasına yönelik olan

24. Müslim rivayet etmiştir.

şefaattir. Aynı zamanda ümmetine yönelik büyük şefaati de vardır. Onlardan biri, derecelerinin yükselmelerine ve günahlarının bağışlanmasına yönelik şefaattir. Hatta müşrik olan amcası için azabın hafifletilmesine yönelik şefaati da vardır.

Allah (*subhanehu ve teâlâ*)'nın; **“Biz ümmetin hususunda seni razı edeceğiz ve asla kederlendirmeyeceğiz”** sözü bu ümmet içerisinde özel olarak günahkâr olan kimselere yönelik bir müjdedir. Zira bu kimselerin akıbeti hususunda korkulur. O kimseler Allah'ın kendileri hakkında; **“Onlardan kimileri de kendi nefislerine zulmedenlerdir”** dediği kimselerdir. Ahmed ve Hâkim'in iyi bir senetle rivayet ettikleri hadiste şöyle geçmektedir; **“Ümmetimin benden sonra karşılaşacakları şeyleri ve birbirlerinin kanlarını akıttıklarını gördüm. Önceki ümmetlerde yazıldığı gibi bu Allah katında benim ümmetime de yazılmıştı. Bu beni üzdü ve bana ağır geldi. Kıyamet günü ümmetimden bu kimseler için bana şefaahat hakkı vermesini Allah'tan istedim ve O'da verdi.”**

Buhari ve Müslim'de geçen bir hadiste şöyledir: **“Her Nebi'nin dua ettiği takdirde kabul edilecek bir dua hakkı vardır. Ben kendi duamı kıyamet günü ümmetime şefaahat edebilmek için ahirete saklıyorum.”**

Sünen kitaplarında da geçtiği gibi bu şefaahat, **“Ümmetimden büyük günah işleyenlere yönelik olacak.”**

Bu ümmet, kâinatta olan ümmetlerin en üstünüdür. Bu ümmetin iyilikleri diğerlerin iyiliklerinden daha hayırlıdır, günahları diğerlerinin günahları gibi değildir. Bu ümmetin fertlerinde hayra yönelik bulunan manaları başkalarında bulamazsın. Zira bu ümmette rahmet, mazluma yardım, iyilik yapma, güzel kalpli olma, delici zihne sahip olma, cömertlik ve kerem sahibi olma gibi güzel özellikler vardır. Diğer ümmetler ile beraber yaşamış olan kimse, zamanımızda olduğu gibi tüm zayıflık, cehalet ve günahlarına rağmen bu ümmet hakkındaki sözün doğruluğunu bilecektir.

Ahirette verilen üstünlük bu dünyada üzerinde oldukları faziletten ötürüdür. Bu ümmet, yaratılmışların efendisi ve ümmeti ile mutlu/bahtiyar olan Nebî'ye intisap etmelerinden ve kendilerine bulunan özelliklerden ötürü yüce bir ümmettir.

Alçaklık, pislik, cehalet, zina, kıskançlık duygusunun kaybolması, kan akıtma ve zulmetme gibi tüm özellikleri kendisinde barındıran diğer ümmetler karşısında bizim ümmetimizin töhmet edilmesi, sövülmesi ve hakir görülmesine yönelik şeytanın verdiği tüm vesveseleri anlattığımız bu manalar tamamen götürür.

Bizleri İslam ehlerinden ve insanların en hayırlısı olan Muhammed ümmetinden kılan Allah'a hamd olsun.

{ ONUNCU HADİS }

Behz ibnu Hakim babasından ve o da dedesinden rivayet ettiğine göre Nebi ﷺ şöyle buyurmuştur: *“Haberinizi olsun ki sizler, ümmetleri yetmiş tamamlayan (sonuncu) ümmet olacaksınız. Bu ümmetler arasında en hayırlı olan ve Allah’a en değerli olan da sizler olacaksınız.”*²⁵

Hadisin Şerhi

Bu hadis anlatmaya çalıştığımız maksada ve bu ümmetin ümmetler arasındaki en hayırlı ümmet olduğuna açıkça delalet eden hadistir. Ümmetlerden maksat, tüm ümmetler değildir bilakis sadece büyük ümmetlerdir. Yoksa tüm ümmetlerin sayısı bu sayıdan daha fazladır. Ancak yetmiş lafzı ile çokluk kastedilmişse, o halde maksat tüm ümmetler olabilir. Tıpkı şu ayette olduğu gibi: *“Onlar için yetmiş defa da bağışlanma dilesen, Allah onları bağışlamayacaktır.”*²⁶

“Yetmiş tamamlayan” sözünden anlaşıldığı üzere bu ümmetin en sonuncu ümmet olması, mertebede de sonuncu olma manasına gelmez. Bundan ötürü hemen devamında şunları söylemiştir: *“Bu ümmetler arasında en hayırlı olan ve Allah’a en değerli olan da sizler olacaksınız.”*

Bu, Allah’ın bu ümmete vermiş olduğu zati üstünlüktür. Aynı zamanda kıyamet gününde de bu ümmet Allah’a en değerli olan ümmet olacaktır. Dolayısıyla bu ümmet için dünyada zati üstünlük ve kıyamet gününde değerli olma fazileti aynı anda toplanmıştır.

25. Ahmed ve Tirmizi rivayet etmiştir ve bu hadise hasen hadis, demiştir.

26. Tevbe sûresi, 80. ayet meali.

Allah'ın şeriatında üstünlüğün karşılığında bir mükellefiyet gelir. Bundan ötürü bu ümmetin görevi çok büyüktür ve geçmiş ümmetlere verilen mükellefiyetten daha büyüktür, geçmiş ümmetlerin üzerine koyulan ağır yük ve zincirler bizim ümmetimizde yoktur.

Teklifin maksadı teşriftir. Allah bu ümmeti cihad ile mükellef kılmıştır, çünkü bu ümmet zafer ümmetidir. Bu ümmeti ibadetler ile mükellef kılmıştır, çünkü bu ümmet ibadet etme ümmetidir. Ve bu böyle devam eder... Verilen her şeref, kendisinden ayrılmayan bir mükellefiyet ile beraber gelir. Verilen görev yerine getirildiği takdirde şerefe ulaşılmış olur. *“Siz insanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz. İyiliği emreder, kötülükten alıkoyar ve Allah'a iman edersiniz.”*²⁷ Diğer ümmetlere yönelik görevler de yerine getirilince, en hayırlı olma vasfı yerine gelmiş olur. Bundan ötürü bu ayette iman etme özelliği en son da zikredilmiştir. Çünkü iyiliği emretme görevi, diğer ümmetlere de faydası dokunan büyük bir fazilettir.

Ümmetimiz dışında hangi ümmet güzel bir hâl üzere olmuşsa, kesinlikle bizim ümmetimiz o halden daha üstün bir hâl üzeredir. Bizim ümmetimizin zayıflığı karşısında diğer tüm ümmetlerin şerri bulunmaktadır. Diğer ümmetlerde bulunan güzelliğin karşısında da, onların güzelliklerinden daha çok bu ümmetin güzelliği bulunmaktadır.

İşte şu zamanda dünya bu ümmetin komutasını kaybetmiş durumdadır. Dünyanın durumuna ve dünyada bulunan kötülöklere bir bak! Tüm bu zorluklara rağmen yine bu ümmet; dini, ahlakı ve Allah'a itaati hususunda en hayırlı ümmettir.

Bu üstünlük hiçbir durumda geride kalmayan mutlak üstünlüktür, yoksa durum bu üstünlüğün eski zamanda kaldığını söyleyenlerin ve günümüzde ümmette bulunan zayıflığın üstünlüğü götürdüğünü düşünen kimselerin dedikleri gibi değildir. Bilakis bu ümmet, zayıflık ve yenilgi halinde de en hayırlı ümmettir.

27. Âl-i İmrân sûresi, 110. ayet meali.

{ ON BİRİNCİ HADİS }

Enes (*radiyallahu anh*)’dan rivayetle Rasûlullah ﷺ şöyle buyurmuştur: “*Yeryüzünde; “Allah, Allah” sözünü söyleyecek kimse kalmayıncaya kadar kıyamet kopmaz.*”²⁸

Ahmed’in rivayetinde şöyle geçer, “*La İlahe İllallah diyen kimse...*”

Hadisin Şerhi

Bu hadis çok önemli bir hadistir. Kendisine kıyamet alametlerini zikretmiş olmasıyla beraber, aynı zamanda bu mübarek ümmetin faziletine de açıkça delalet etmiştir. Müslüman kişi dışında hiç kimse Allah’ı birlemez ve bu hak hususunda şahadet getirmez. Bu sözü gerçek manası ile ve iman ile söyleyen müslüman kimsenin bulunması, kâinatın helak ve yok oluşunu engeller.

Müslümanın tüm âlem üzerindeki faziletlerinden biri de budur. Bu hadisin delaletine, bu söze tabi olan ameller de girer. Yani, müslüman kişinin yapmış olduğu her salih amelin tüm insanlığa faydaları vardır. Müslümanların yaptığı amellerden bir amelin yok olmasının, sadece müslüman üzerinde veya ailesi ve toplumu üzerinde etkisi olmaz, bilakis tüm âlem üzerinde etkisi olur. Müslümanın fazileti tüm kâinata geçer. Hatta onların yeryüzünde bulunmaları yeryüzünün helak oluşunu engeller.

Bu fazilet üzerinde tefekkür eden kimse, tevhid kelimesinin ve itaatlerin kıymetini bilmiş olacaktır. Yine bu hadis, kimi insanların cehalet ve hata üzere söyledikleri şu sözü de ortadan kaldırır; “*Günümüzdeki müslümanlar değerini kaybetmiştir!*” Zira bu sözlerinin hiçbir değeri yoktur.

28. Müslim rivayet etmiştir.

Bu sözlerinin sebebini de, izzetlerinin ve düşmanlarına karşı galebe çalmalarının kaybolması ile tefsir ediyorlar. Bir de bunu iman tarihinin seyrini tersine gidiyormuş gibi lanse ettiriyorlar. Halbuki Nuh (*aleyhisselam*)’dan beri İslam tarihinde bu durum aynıdır. **“Kavmi Nuh’a dediler ki: “Sana kavmimizin alt tabaka takımı tabi olmuşlar.”**²⁹

Ancak onlar yeryüzünde müslüman şahsiyetin bulunma nimetine bakmıyorlar. Bu duruş, ancak semadan gelen haberleri doğrulayan ve sadece dünya hayatının görünen kısmı ile yetinmeyen kimsenin kabul edeceği gayba iman duruşudur. **“Onlar, dünya hayatının sadece görünen kısmını bilirler. Ahiretten de tam bir gaflet içerisindedir.”**³⁰

İtaat üzere yapılan her amelin insanların hayatları ve rızıkları üzerinde önemli rolü vardır. Bu da, bu hadise tebaiyet³¹ ile giren manalardandır. İnsanların yeryüzünde bulunması, müslümanın tevhidine bağlanmıştır. Kâinata bulunan diğer nimetler de tebaiyet yolu ile mü’min kişinin uhrevi amellerine dahil olur. Bu hadisten açıkça anlaşılmaktadır.

Mü’min kişi istiğfar ameline bulununca etkisi kâinata işler. Sadaka verdiği zaman, namaz kıldığı zaman ve hakeza diğer ameller işlediği zaman etkisi kâinata geçer. Yapılan her amelin bu kâinata etkisi vardır. Allah’u Teâlâ şöyle buyurur: **“De ki: “Şayet duanız olmasaydı Allah katında bir kıymetiniz olur muydu?”**³²

29. Hûd sûresi, 27. ayet meali.

30. Rûm sûresi, 7. ayet meali.

31. Tabi olarak girme, manasındadır.

32. Furkan sûresi, 77. ayet meali.

Müslümanların dünya komutasında olmayışının ne kadar zulümler ve fesatlara yol açtığını sen de bilmektesin. Muhammed ümmetinin olmadığı bir dünya; karanlık, kötü ve kendisinde hidayet nuru bulunmayan bir dünyadır. Gördüğün gibi hayatın düzeni tüm alanlarda fesad ile dolmuştur. Hayatın görünen kısmına mücrimlerin hükmedebilmesi için her tarafa zulüm girmiştir.

Bir faziletin fazilet olabilmesi için düşmanın da bunu kabul etmesi şart değildir. Bilakis saf gaybi ilme binaen yapılan salih amel ve imanın ecri daha bol olacaktır. Bundan ötürü senin varlığın ile yaşayıp nefes almaya devam eden insanların, nimeti inkâr etmesi sana zarar vermesin. İmanın da esasi kaidesinde olduğu gibi, “*Allah o düşmanları bilmektedir.*”

Bilen olarak Allah (*subhanehu ve teâlâ*) yeterlidir.

www.ilimvecihad.com